

בולקס אולטו

מאת ז'ורז' א'תון

ובמשהו של מבוכה: "דן, אני רוצה שנפסיק. אני באמת אהבתי אותך. אבל אנחנו לא מתאימים. אתה סנוב ואתה שויצר ואתה תמיד מסתכל על נערות אחרות."

דן לא אמר דבר. הוא חזר והצמיד אותה אליו. אחר עזבה, נכנס לחדר האמבטיה והתקלח במים הקרים. כשחזר כבר לא היתה. רק ריחה הטוב עוד היה נודף ומומין ממעי המיטה. נורית נעלמה, כאמור, מן העיר. היא היתה חייבת לעשות זאת. אחר אכזבתה הגדולה מאהבתה הגדולה היה צר לה המקום בתל-אביב. היא החליטה לעלות לירושלמה, למצוא את ת קונה בלימודים. וכל אותם חודשים שהיתה רכונה על ספרים ומחברות, קשובה להרצאות הפרופסורים, לא נזחה את החיפוש הגדול. היא הרבתה לצאת בחברה, הרבתה לשבת בבתי-קפה קיוותו לפגוש את האדם הראוי לאהבתה. לבסוף פגשה אותו. הוא היה גבוה וסימפטי ופיקח. הוא שעשע אותה והוא הסעיר אותה. הוא היה סטודנט התכניון שנודמן במקרה לירושלים. ולא במקרה היא הזמינה אותו לחדרה. שאלה אותו, בצחוק מתרפק: "רם, אתה רוצה

הם ידעו שזאת אהבתם הגדולה מהרגע הראשון שפגשו זה בואת. דן — גבהיקומה, ארוך ידיים ורגליים, נוח-פנים ופיקח. נורית — תמיד לובשת חאקי, זכר לשתי שנות קצונה, נערה גבוהה, חנינית, מסופרת קצה חטובה להפליא, צרת-מותן וטובת-חזה.

הרגע הראשון בו פגשו זאת בזה היו באחת מאותן מסיבות ערב ששי חוגגות בתל-אביב, בהן עוטה רוב מכריע של בחורים מגודלים על כמה פרגיות, החניכות לאותו ערב. מנסה לשעשע אותן בכמה בדיחות שתכלותן נתגדפה מפני יושנן, ושבחירי הבחורים מצליחים, לאחר מכן וכמה כוסות אליקנט ופורט זול, שטרם סיים תסיסתם, לזדחקן תוך כדי ריקוד לפנה נתונה באפלה ולזכות עצמם אם לא בפגישה, לפחות בליטוף חמדני שיותר משהוא מוסיף, הוא הורע.

דן, שהזומן למסיבה בזכות היותו חניך אחת ממדרשות התיאטרון בעיר, השתעמם עד זכא, הצטרף לבסוף אל שלושה משועממים שכמותו שיצאו לגוונטרה נתונה בקור לילה מרענן למשחק פוקר חרוץ.

הוא הרבה להתנצל ונורית שנדהמה למראה עומק הצלקת שעל לחייה באה במבוכה רבה, אך כשהציע, בקולו השקט ללוותה לביתה, שכחה על הצלקת.

וכשהגיעו לביתה שכחה כמה דברים נוספים. היא רק זכרה שהיתה בודדת שבועות רבים והיה נדמה לה ששעה שהרביסרן עזר לה להוריד את מעילה עבר בשפתיו על עורפה המגולה. כשהסתובבה אליו וניסתה לטפס, דחה ביד אחת את ידה מלחי המצולקת, אימץ אותה אליו בידו השנייה. לראשונה משך תקופה ארוכה היה נדמה לנורית כי הגיעה אל אושרה. צבי, שהיה קצין מטה באחת הטיבות, היה בא אליה מדי יום ששי, מציף אותה בזרי שושנים ועוטף אותה באהבתו העזה, אך השתקנית. במידה שיכלה למצוא בו חסרונות — היה זה חסרונו היחיד: שתקנותו המפורות בהופעותיו הקצרות.

דן היה שויצר וסנוב והסתכל על נערות אחרות. אבל רם היה שויצר, צבי היה סנוב, וגד היה מסתכל על נערות אחרות.

הכשרתו המקצועית של דן ומול טוב עד למאד עמדו לו, ותוך חצי שעה של משחק מזורז, בו נטרפו דקלמים כשביבים ממכונת נסירה, גרף לעברו את כספם של שלושת שותפיו לשולחן. דן דחף עצמו מעם השולחן, מנה את הכסף, חייך לעבר השלושה והכריז במרושע: "זכרו, חברים, מה שאמר טשרניחובסקי: 'תפארתכם — עצם היותכם!' אם לא נותר לכם כסף, לפחות נותרתם אתם לעצמכם."

ואז שמע, לראשונה, את קולה הצלול של נורית. "חבר, אמר, אתה יודע לשחק פוקר. אבל בשירה — אתה פשוט חלש." הת זה לעומתו: "לא רק שלא טשרניחובסקי אמר זאת, אלא ביאליק, שאמר זאת, אמר את זאת אחרת." הידקה חולצת חקי מגוהצת לתוך מכנסיה, ציטטה: "תפארתם — עצם היותם!"

ששת ימי השבוע בהם היתה בודדת לנפשה נתנו לנורית שהות להרהר בצד נוסף באופיו של צבי. היא החלה מגלה בו חסרונות נוספים. הקפדתו, המטופשת, על תריסר שוש"נים אדומות-כחולות וסגורות-ניצנים בדיוק או נטייתו, החולנית כמעט, לאכול אפילו כריך שהגישו לו בשעת בוקר מוקדמת, בסניף ובמזלג.

כשהשכים רבע שעה לפני הזמן באחת השבתות ובלבד לצחצח את נעליו לבריק-מראה, פקעה סבלנותה. "סנוב, סנוב מטומטם שכמותך", קצפה לעברו מן המטה. "לך ממני. אני לא רוצה לראות אותך יותר." צבי הפנה אליה את לחיו הבלתי מצולקת, נתן בה עין קדננית, חזר ומתח את קמט מכנסיו, הברישי בכפפתו את עלי התאנה שעל כתפיו, הידק את כובע השרד לראשו ויצא בהליכה זקופה.

ורית שוב לא היתה ברונית ביותר. כשנודמן לה עיתונאי צעיר שהיה מכסה מדי פעם סיפורי בירושלים, הלכה והת-חברה אליו. גר הממושקף היה לא רק עתונאי טוב אלא גם מאהב משובה. ולעיתים, כשהיתה מתעוררת בלילה, היתה חושבת שדן לידה. אחר וזאתה ידה מטיילת למשקפי הקרן שהיו מונחות על הכסא ליד המטה והיתה נושכת את שפתיה בחרטה של איך-אונים.

חושך? "כן", הוא אמר בקולו הערב, שנשמע כמעט מעושה. "כן, חושך, חושך מוחלש." ואחר היו שניהם חושך. רם לא בא לירושלים יותר מפעם בשבועיים. ולפתע מאסה בו נורית. לתדהמתה גילתה כי טענה שוב. רם הנחמד, הנפלא, הגהדר היה שויצר. כששאל אותה על הרצון הראשון אם היא יודעת מה זאת מנטיסה, לא חשבה על כך הרבה והשיבה כלאחר יד, "משהו בלוגרימיים". אבל כשהיה מציג את ידיעותיו בכל השטחים בכל ביקור, הפך לה הובר לזר. לילות הארוכים של בדידות שבאו על נורית לאחר מכן ניתן לה פנאי להתעמק במחשבותיה. היתה מייסרת את עצמה, וזכרה את דן ונגוסת את כרה. כמעט וכחבה לו הבריקה לו, שיבוא ויקח אותה. ברגע האחרון זכרה כיצד היתה הולכת עמו ברחוב אלנבי והוא היה מפנה ראשו כמטוטלת, לעבר כל נערה חטובה ירכיים שעברה מקרבו.

הטבע, הזמן והמקרה עשו את שלהם. במסעדה הקטנה בה נהגה נורית לאכול את ארוחת הצהריים שלה, החל מופיע רביסרן צעיר וגבהיקומה, שצלקת עמוקה היתה חרותה על לחיו הימנית. ייתכן והיא היתה הסיבה לכך שהיה מתחזק תמיד עיתון למול פניו בשעת האכילה.

מתוך חוסר זהירות שנבע מכך שלא ראה את היושבת מולו, שהוסתרה על-ידי עיתונו, שפך באחת הארוחות, עם קומה, את צלחת המרק של נורית, שיסבה מולו, לחיקה.

דן סקר את המתקנת מכף רגל, הנתונה בענלי ספורט חומות, ועד לראש גזוז קצרות, עמד לעלע בגרונו, למראה חמדתה הרבה. אחר זכר, נהג אחרת, הוא שלח לעברה חיוך רצוני, קריצה פרחתית ומבט טוב אחד. היא העבירה את שמאלה על שערות קצרות שמעל לאזניה. קימטה את אפה כהכנה לחיוך, השיבה בחיוך מומין, שגילתה את שיניה הצחורות והיפות.

ורית ודן מיצו את אהבתם בכל שעת פנאי שנודמנה להם. ושעות אלה היו מעוטות. דן, שקיבל תפקיד בתיאטרון, רגנו, התכונן משך היום לתפקידו הבא, ישן רובו של לפנה"צ. בכל זאת רבו שעות אושרם בבירת-החדר של דן, בין שהיתה זאת שעת לפנות-בוקר מוקדמת או שעת אחר-צהריים מאוחרת.

באחד הבקרים, שלושה חודשים אחר פגישתם הראשונה, נפל הדבר. בעוד דן הופך שעת פרידה של בוקר מגורית לשעת פגישה מחדש ומקלפה פעם נוספת מתוך הפיוזימה שלה, הסיטה זאת את גופה החמים, הניחה ידיה, בעלות האצבעות הנאות להפליא, על חזה המגולה והצחורה בשקט

כשפגשה פעם בגד כשהוא מהלך ברחוב וידו מלטפת מותן של נערה זרה. ידעה כי גם לאהבה זאת יגיע הקץ. אמנם היתה זאת רק בת זותו של גדי, אבל מספר בנות-הדודו שלו הלך וגדל באופן מבהיל. גרועה מזאת היתה העובדה שהיה קורץ, ללא בוששה, לעבר בנות-דודו, כל עת שהיה פוגש באחת ממתן כשהוא מהלך עם נורית. וכשהחל מנתח לנורית מעל-תיהן הטובות של בנות-הדודו, כל פעם שאחת מהן היתה עוברת מנגד, ידעה נורית מה עליה לעשות. היא אפילו לא אמרה שלום! לגדי, שנפסף לעברה, תוך חיוך מטומטם, במגי בעתו החומה. היא ארזה את חפציה וירדה לתל-אביב.

ן לא היה בדירתו. היא חרפה את טיפשותה של עצמה על שהחזירה לו, בזמנו, את מפתח הדירה והתישבה מצטנפת בתוך עצמה מפני הקור, על המדרגות.

בצנות, זמן קצר אחר תום ההצגה, עלה דן במדרגות. כשנתקל בנורית לא אמרה לו זאת דבר, רק פתחה את חולי-צתו, הכניסה ידה לעבר גבו ועמדה לידו ובכתה חרש. גם דן לא אמר דבר. הוא ליטף קלות את ראשה קצר התספורת, הקיף בבוהגו מאחורי תנוכי אוניה.

למחרת, שעות רבות אחר שהחליטו כי לא ייפרדו לעולם, היתה נורית יושבת אצל דן ומתחטטת לפניו: "דן, כמה הייתי טיפשה שעזבתי אותך. כמה הייתי טיפשה שחשבת שאחרים יותר טובים. אתה יודע, דן — כולם אותו הדבר."

"נכון", אמר דן במפתיע, הקים את נורית מכסאה והובילה לעבר ארון הקיר הקטן. הוא פתח את הדלת והצביע על שלושה קולבים עמוסי בגדים.

דבר ראשון שפגע בעיניה של נורית היה עלה תאנה מוזהב שהציק מעל מדי צבא מגוהצים. היא לא התפלאה יותר לראות מגבעת חומה ממוצעת, מעיל ספורט כחול, אותו לבש פעם סטודנט תכניון בשם רם, ושוורת פכים קטנים שהכילו אבקת ומשחות איפור.

על האיציטבה העליונה נחו זאת לידה, מסכת לחי מצולקת וזוג משקפי קרן עבות.

